

Oponentský posudek na bakalářskou práci Petra Jůzy „Zachovat či rozdělit Bosnu a Hercegovinu? Plány a skutečnost od 90.let po současnost.

Předkládaná práce je zajímavým pokusem o analýzu cílů vnitřních i vnějších aktérů konfliktu v Bosně a Hercegovině. Autor v práci chronologicky popisuje vývoj v Bosně a Hercegovině v první polovině 90.let 20.stol. Práce má logicky a přehledně členěnou strukturu. Zajímavý je především rozbor jednotlivých plánů na ukončení konfliktu – Cutilheirův, Vance-Owen atd.

Autor v práci přikládá zajímavé přílohy, kterými ilustruje následky konfliktu i principy jednotlivých mírových plánů. Práce je dobře deskriptivně a analyticky zpracována do podpisu dohod z Daytonu.

Práce P. Jůzy však vykazuje několik nedostatků.

Z formálního hlediska je problematický nejednotný citační aparát (např. str. 51 není uveden autor článku, atd.) Další výtkou se týká použité literatury. Autor vychází především z monografických prací českých autorů a víceméně opomíjí literaturu cizojazyčnou, která má často analytičtější charakter než literatura česká např. *Is Dayton failing?* (1999): *Bosnia four years after peace agreement*, International crisis group, Brussels. Překvapivé je především u podkapitoly 7.1 zabývající se rolí diplomata R. Holbrooka, že autor nepracuje s monografií R.Holbrook – *To end a war*, která detailně pojednává o snahách ukončit bosenský konflikt i o vlastní roli R. Holbrooka v mírových jednáních. Autor v seznamu literatury rovněž uvádí značné množství pramenů (monografie – Felton: *Global Connections...*, Kubát, M. *Politické a ústavní systémy...*, periodická – Kasum – *Politický systém podaytonské BaH*, dokumenty – RES/827, 836, *Daytonské dohody* atd., weby – ohr.int), se kterými soudě podle citačního aparátu i některých tvrzení obsažených v práci nepracoval. Např. pokud by autor skutečně analyzoval *Daytonské dohody* stěžejí by tvrdil, že ustavují BaH coby konfederaci (str. 52, 55), nebo že „završily etnické čistky a dovyčištění smíšených oblastí“ (str. 53). Zejména etnické čistky jsou v příkrém rozporu s dikcí, cíli a implementací „Daytonu“. Ústava BaH (Annex 4, art. II/5) a Annex 7 vysloveně stanoví, že uprchlíci mají právo na návrat do svých domovů a navrácení veškerého majetku, přičemž implementaci těchto ustanovení bylo věnováno ve spolupráci s mezinárodními agenturami značné politické i finanční úsilí.

Poslední výtkou se týká nesouladu názvu práce a obsahu. Autor v názvu uvádí, že práce se bude zabývat problematikou rozdělení BaH od 90.let do současnosti, přičemž práci zakončuje fakticky rokem 1995. Pokud autor pracuje s deskriptivně-analytickou metodou, právě podaytonská BaH představuje největší prostor pro analýzu, zda BaH zůstane jednotným

státem nebo dojde k jejímu rozdělení. Autor navíc toto časové omezení v úvodu práce nijak nezdůvodňuje. Proto se domnívám, že by autor měl zúžení časového období ve své práci při obhajobě zdůvodnit. Zároveň navrhuji, aby autor zodpověděl otázky, do jaké míry se podařilo prosadit zvnějšku řízený proces nation-building a do jaké míry byly snahy mezinárodního společenství (v letech 1995 – 2007) zachovat jednotnou BaH úspěšné. Předkládanou práci navrhuji k obhajobě a s ohledem na průběh obhajoby doporučuji hodnocení velmi dobře – dobře.

Mgr. M. Riegl, v Praze 9.6.2007